

«Η στρατηγική της έντασης»: τρομοκρατικά χτυπήματα και ενοχοποίηση της Αριστεράς στην Ιταλία του 1970

της Κατερίνας Σκαργιώτη (Εισαγωγή Barikat)

Σε σχέση με την χθεσινή επίθεση στα γραφεία της Χ.Α και την δολοφονία δυο μελών της, επαναφέρουμε ένα παλιότερο κείμενο της Κ. Σκαργιώτη σχετικά με την στρατηγική της έντασης στην Ιταλία. Παράλληλα επιλέξαμε ως αφορμή για προβληματισμό, ένα μικρό σχόλιο από τον Ιταλό φιλόσοφο Giorgio Agamben. Για να προλάβουμε τυχών παρεξηγήσεις να ξεκαθαρίσουμε το εξής. Υπάρχει χαοτική διαφορά ανάμεσα σε μία λογική συνωμοσίας που όλα τα βλέπει «στημένα» και σε μία μεθοδολογία «διαχείρισης» της αταξίας, διαχείρισης δηλαδή ήδη υπαρκτών τάσεων με στόχο βέβαια πάντα την διαμόρφωση ευνοϊκού πεδίου για τη μάχη και τη μετατόπιση του συσχετισμού.

Barikat

«Υπάρχουν ακόμη αφελείς που πιστεύουν ότι το παράδειγμα της ασφάλειας έχει σκοπό να προλάβει τρομοκρατικές πράξεις. Αυτό είναι τελείως λάθος. Η βασική ιδέα είναι μάλλον: «θα αφήσουμε να συμβούν καταστροφές, αναταραχές, ή και θα βοηθήσουμε να συμβούν, επειδή αυτό θα μας επιτρέψει να παρέμβουμε και να τις διακυβερνήσουμε προς την ορθή κατεύθυνση». Π.χ. η αμερικανική πολιτική εδώ και είκοσι χρόνια είναι σαφώς αυτή: ποτέ δεν εμποδίζει την εμφάνιση της αταξίας, της καταστροφής, αντίθετα τις βοηθά να παραχθούν σε ορισμένες περιοχές, αλλά μετά επωφελείται προκειμένου να τις κατευθύνει σε μια κατεύθυνση «ασφαλή». Εξάλλου θυμάμαι το 2001 όταν υπήρχαν μεγάλες ταραχές στη Γένοβα της Ιταλίας κατά τη σύνοδο του G8, και υπήρχαν σοβαρά επεισόδια με την αστυνομία, υπήρξε μια δικαστική έρευνα, στην οποία εξετάστηκε και ο αρχηγός της αστυνομίας. Αυτός ήταν και ο ίδιος οργισμένος, και είπε: «η κυβέρνηση σήμερα δεν θέλει πλέον να διατηρήσει την τάξη, θέλει να διαχειριστεί την αταξία». Πρέπει να το καταλάβουμε καλά: οι κυβερνήσεις σήμερα δεν αποσκοπούν να διατηρήσουν την τάξη, αλλά να διαχειριστούν την αταξία. Και η αταξία πάντοτε υπάρχει, τη βλέπουμε: η κρίση, οι ταραχές, τα συμβάντα, η κατάσταση ανάγκης ... όλα αυτά τα επικαλούνται ανά πάσα στιγμή. Αλλά το ζητούμενο είναι να παρέμβουν εκ των υστέρων. Γι' αυτό και σήμερα, όταν βλέπουμε πολύ ενδιαφέροντα φαινόμενα, ας πούμε πρώτα όσα γίνανε στην Ελλάδα, αλλά και μετά στην Τυνησία, την Αίγυπτο, όλα αυτά είναι πράγματα προφανώς πολύ ωραία, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι εξουσίες που υπάρχουν απέναντι γνωρίζουν ότι συμβάντα και αναταραχές μπορεί να συμβούν, και αναζητούν τρόπους να τις διαχειριστούν, να τις στρέψουν σε μια κατεύθυνση που θεωρούν χρήσιμη» Giorgio Agamben (Πηγή)

Η έρευνα για την ανάπτυξη της τρομοκρατίας στην Ιταλία του 1970 έχει αναδείξει πολλές πτυχές της λειτουργίας του παρακράτους, της σύνδεσής του με το επίσημο κράτος καθώς και την ενοχοποίηση των αριστερών κινημάτων. Η δράση των παρακρατικών οργανώσεων κατά τη διάρκεια της συγκεκριμένης δεκαετίας αποτελούν παράδειγμα και αντικείμενο μελέτης για εκείνους που επιθυμούν να κατανοήσουν πως ο φασισμός μπορεί να γίνεται εργαλείο στα χέρια του συνασπισμού εξουσίας.

Εργατικοί αγώνες και κοινωνικός αναβρασμός

Μια προσεκτική ανάγνωση στη μεταπολεμική ιστορία της Ιταλίας μας καθιστά σαφές ότι οι χαμένοι του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (όσοι υποστήριζαν το φασιστικό κόμμα του Μουσολίνι) παρεισέφρησαν είτε σε παράνομες είτε σε νόμιμες ακροδεξιές οργανώσεις ή ακόμα και σε καίριες θέσεις του Στρατού. Αυτές οι οργανώσεις έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στο ψυχροπολεμικό κλίμα της μεταπολεμικής περιόδου. Όπως συνέβη και σε άλλα κράτη (π.χ. Ελλάδα) οι ακροδεξιόι αποτέλεσαν την ανομολόγητη βοήθεια της κυβέρνησης των Χριστιανοδημοκρατών ώστε να πληγεί η Αριστερά και να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να κυβερνήσει.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1960 στην Ιταλία αναπτύσσονται φοιτητικοί αγώνες, κοινωνικά κινήματα καθώς και ο συνδικαλισμός στο βιομηχανοποιημένο Βορρά. Οι εργατικοί αγώνες του 1968-69, το *Autunno Caldo* (Θερμό Φθινόπωρο) της Ιταλίας, υπονόμισαν βαθιά την οικονομική εξουσία της χώρας και άλλαξαν τον συσχετισμό ισχύος. Οι απεργίες ξεκίνησαν σταδιακά από την άνοιξη του 1968 σε μεγάλες επιχειρήσεις όπως η Fiat, η Pirelli και η Siemens, με κύρια αιτήματα την μείωση του ωραρίου και την αύξηση των μισθών, όπως προβλεπόταν στη συλλογική σύμβαση του 1966. Τα συνδικάτα των εργαζομένων στις αυτοκινητοβιομηχανίες υπήρξαν πρωτοπόρα, καθώς το Σεπτέμβριο του 1969 προχώρησαν σε αναστολή των εργασιών (με μεγάλες απώλειες στη παράγωγη) και σε μεγαλειώδεις πορείες στο κέντρο του Μιλάνο και του Τορίνο. Ακόμη, ορόσημο για τις κινητοποιήσεις του 1969 αποτέλεσε η «διασταύρωση» του εργατικού κινήματος με τις φοιτητικές πορείες: στις 3 Ιουλίου 1969 οι φοιτητές διαδήλωσαν στο Τορίνο μαζί με τους εργάτες και πραγματοποίησαν συνελεύσεις στις οποίες αποφάσισαν να συστήσουν κοινό αγνωστικό μέτωπο.

Από την άλλη, οι φοιτητές έχοντας βιώσει την εμπειρία του Γαλλικού Μάη οργανώθηκαν διεκδικώντας αξιοκρατικότερο σύστημα εισαγωγής στο πανεπιστήμιο, κατάργηση της δογματικής γνώσης, άνοιγμα των πανεπιστημίων στη κοινωνία και δηλώνοντας την συμπαράσταση τους στην εργατική τάξη. Μετά τους αγώνες αυτούς, η Αριστερά ισχυροποιήθηκε. Η ζημιά που επέφερε στην αστική τάξη η εργατική απειθαρχία ήταν σοβαρότατη.[1] Και ενώ η χώρα βρισκόταν σε διαρκή απεργιακό κλοιό και η κυβέρνηση αδυνατούσε να επιβληθεί στους ολοένα αυξανόμενους απεργούς, η λύση έπρεπε να δοθεί με διαφορετικό τρόπο: Το Δεκέμβριο του 1969 και ενώ βρίσκονταν σε εξέλιξη οι διαπραγματεύσεις για την υπογραφή νέας συλλογικής σύμβασης (με ευνοϊκότερους όρους για τους εργαζόμενους) που θα αποτελούσε μεγάλη νίκη για την ιταλική εργατική τάξη, στις 12 Δεκεμβρίου πραγματοποιείται βομβιστική επίθεση στο κέντρο του Μιλάνο, στην Αγροτική τράπεζα της Ιταλίας. Τελικός απολογισμός 17 νεκροί και 88 τραυματίες.[2] Το χτύπημα αποδόθηκε εξ αρχής σε αριστερές οργανώσεις και αναρχικούς κύκλους. Αρχικά κατηγορείται ο αναρχικός Πιέτρο Βαλπρέντα και αμέσως σχηματίζεται κατηγορητήριο και για τον αναρχικό Τζιουζεπε Πινέλλι. Τρεις μέρες μετά τη σύλληψη του ο Πινέλλι εκπαραθυρώνεται κατά τη διάρκεια της ανάκρισης και το γεγονός καταγράφεται επισήμως ως «θάνατος εξαιτίας ψυχολογικής νόσου». Τελικά το 2005 κατόπιν ερευνών εκδόθηκε καταδικαστική απόφαση για μέλη της ακροδεξιάς οργάνωσης Ordine Nuovo (Νέα Τάξη) για τη βομβιστική επίθεση στην Αγροτική Τράπεζα της Ιταλίας.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου οι βομβιστικές επιθέσεις των ακροδεξιών ήταν καθοδηγούμενες από τη CIA, τη μασονική στοά P2 και το Βατικανό. Τα στελέχη της P2 (Προπαγάνδα 2) προέρχονταν από την ελίτ της ιταλικής κοινωνίας (αξιωματικοί, υπουργοί, δικαστικοί κ.α.) και φρόντιζαν να παροτρύνουν και να χρηματοδοτούν ακροδεξιές οργανώσεις, ώστε να πραγματοποιούν τρομοκρατικά χτυπήματα.[3] Οι διασυνδέσεις της μασονικής στοάς άρχισαν να αποκαλύπτονται μετά το 1981, όταν ο ιταλικός τύπος άρχισε

να βγάξει στην επιφάνεια ένα τραπεζικό σκάνδαλο στο οποίο ήταν αναμειγμένη η Τράπεζα του Βατικανού. Στη πορεία αποκαλύφθηκε πως το Βατικανό χρηματοδοτούσε γενναία τη Ρ2 για να πραγματοποιεί τρομοκρατικά χτυπήματα.[4] Όπως αποκαλύφθηκε μέσω του σκανδάλου, αλλά και όπως ήταν γενικά γνωστό, η ανάμειξη της Καθολικής Εκκλησίας στο πολιτικό γίνεσθαι ήταν δεδομένη. Δεν ήταν άλλωστε κρυφές οι χρηματοδοτήσεις της Τράπεζας του Βατικανού προς το κόμμα των Χριστιανοδημοκρατών.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της πρακτικής που ακολουθούσε η Ρ2 ήταν η «σφαγή της Μπολόνια». Επρόκειτο για βομβιστική ενέργεια στο σιδηροδρομικό σταθμό της ιταλικής πόλης στις 2 Αυγούστου 1980. Ο απολογισμός ήταν 85 νεκροί και 200 τραυματίες και τα πρωτοσέλιδα έδειχναν αριστερό τρομοκρατικό χτύπημα. Περίπου μια δεκαετία αργότερα αποκαλύφθηκε πως η μασονική στοά είχε φροντίσει να χρηματοδοτήσει και να εξοπλίσει τη νεοφασιστική οργάνωση Ordine Nuovo (Νέα Τάξη) για τη πραγματοποίηση του χτυπήματος.

Η επιλογή των χτυπημάτων δεν ήταν τυχαία. Όπως και στη περίπτωση της Μπολόνια οι παρακρατικοί επέλεξαν πόλεις όπου η Αριστερά είχε μεγάλη εκλογική και οργανωτική δύναμη, ώστε με κατασκευασμένα στοιχεία να αποδίδεται το χτύπημα σε αριστερές οργανώσεις.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας

Η περίοδος από το τέλος της δεκαετίας του 1960 έως τα τέλη του 1970 αποτέλεσε για το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας «τα χρόνια της μετάβασης». Ο θάνατος του γενικού γραμματέα Παλμίρο Τολιάτι έφερε στην ηγεσία του κόμματος τον Λουίτζι Λόνγκο και το 1972 τον Ενρίκο Μπερλινγκουέρ. Ο δεύτερος εκπροσωπούσε τη Τρίτη γενιά κομμουνιστών. Ανδρώθηκε πολιτικά μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου ενώ διατηρούσε σαφείς αποστάσεις από τη σοβιετική ηγεσία (αφορμή για τις «ψυχρές» σχέσεις Μπερλινγκουέρ – Μόσχας αποτέλεσε η καταδίκη της σοβιετικής επέμβασης στη Τσεχοσλοβακία, από τον Ιταλό ΓΓ, στο πλαίσιο διάσκεψης των κομμουνιστικών κομμάτων, τον Ιούνιο του 1969). Κατά την περίοδο της θητείας του το Κομμουνιστικό Κόμμα πραγματοποίησε μια πολιτική στροφή συναινώντας στην είσοδο της χώρας στο ΝΑΤΟ. Επίσης, για μεγάλο χρονικό διάστημα, μετά τις εκλογές του 1976, βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις με τη κυβέρνηση των Χριστιανοδημοκρατών και τον πρωθυπουργό Άλντο Μόρο για τη πιθανότητα συγκυβέρνησης.[5] Αυτή η εξέλιξη του κόμματος απογοήτευσε πολλά μέλη τα οποία θεώρησαν πως έχει χάσει τη ταυτότητα του.

Ερυθρές Ταξιαρχίες

Μέσα σε αυτό το κλίμα ακροδεξιών τρομοκρατικών χτυπημάτων, της απογοήτευσης από το Κομμουνιστικό Κόμμα και των θεωριών για ένοπλη πάλη και ανταρτικό πόλεων, γεννηθήκαν οι Ερυθρές Ταξιαρχίες (Brigatte Rosse). Η περίοδος στρατολόγησης στην οργάνωση ξεκίνησε στις αρχές του 1970. Τα βασικά στελέχη ήταν ο Ρενάτο Κούρτσιο, η Μάρα Καγκόλ και ο Μάριο Μορέττι. Οι πρώτες ενέργειες των Ερυθρών Ταξιαρχιών είχαν συμβολικό χαρακτήρα (π.χ. εμπρησμοί οχημάτων στελεχών του βιομηχανικού χώρου) και γενικά βασίζονταν σε μια τακτική αποφυγής της κατά μέτωπο επίθεσης. Ακολούθησαν 4 απαγωγές και το πρώτο σοβαρό χτύπημα της οργάνωσης πραγματοποιήθηκε τον Απρίλιο του 1974, όταν μέλη της απήγαγαν τον εισαγγελέα της Γένοβα, ζητώντας ως αντάλλαγμα την αποφυλάκιση δύο μελών της οργάνωσης. Στόχος των Ερυθρών Ταξιαρχιών ήταν να δημιουργήσουν μια ισχυρή ιδεολογική συσπείρωση μέσα στην εργατική τάξη, πράγμα που εν μέρει φαίνεται να πέτυχαν, καθώς πολλά μέλη της οργάνωσης προερχόντουσαν από

αυτήν και ήταν υπέρμαχοι του ένοπλου αγώνα, όπως ο Αλμπέρτο Φραντζεσκίνι. Παράλληλα, όπως αποκαλύφθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1980, οι Ερυθρές Ταξιαρχίες είχαν αναπτύξει ένα μεγάλο δίκτυο υποστήριξης που δρούσε επικουρικά και είχε στρατολογηθεί μέσα από την πολική ζύμωση στα πανεπιστήμια της χώρας, κατά τις δεκαετίες 1960 και 1970. Σήμα κατατεθέν της ήταν το γεγονός ότι τα χτυπήματα στόχευαν στο κέντρο της πολιτικής αντιπαράθεσης. Χαρακτηριστική η περίπτωση της απαγωγής και δολοφονίας του ιταλού πρωθυπουργού Άλντο Μόρο. Συνέβη τη περίοδο προσέγγισης Αριστεράς-Δεξιάς, όταν ο Ιταλός πρωθυπουργός έκανε λόγο για συνύπαρξη και εθνική ενότητα. Ο Τζούλιο Αντρεότι ο οποίος ηγούνταν της κυβερνητικής συμμαχίας είχε αποφασίσει να τηρήσει σκληρή στάση απέναντι στους τρομοκράτες και να μη συνδιαλαγεί μαζί τους. Σημαντική ήταν πιθανότατα και η εμπλοκή των ΗΠΑ που δεν ήθελαν την Αριστερά στην κυβέρνηση σε μια χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ. Ο Αντρεότι ερμήνευσε τις εκκλήσεις του Μόρο για αποδοχή της ανταλλαγής αιχμαλώτων (σ.σ. οι Ερυθρές Ταξιαρχίες ζητούσαν την απελευθέρωση 13 μελών της) ως αβάσιμες και θεωρούσε ότι ο Ιταλός πρωθυπουργός βρίσκεται υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών. Παρά τη σχεδόν δίμηνη κράτηση του Μόρο η ιταλική κυβέρνηση δεν ενέδωσε στα αιτήματα των Ερυθρών Ταξιαρχιών και ο Ιταλός πρωθυπουργός δολοφονήθηκε στις 9 Μαΐου 1978. Αυτό το χτύπημα καθώς και η δολοφονία του συνδικαλιστή Γκουίντο Ροσσα ένα χρόνο μετά, το 1979, αποτέλεσαν τα «μοιραία λάθη» για τη δημοτικότητα της οργάνωσης. Είχαν ήδη προκύψει εσωτερικές διαφωνίες και προβληματισμός για τη μονόπλευρη ένοπλη δράση, χωρίς την ταυτόχρονη έκφραση πολιτικού λόγου. Η συνοχή της οργάνωσης εξασθένησε, λόγω των ιδεολογικών διαφοροποιήσεων. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες διασπάστηκαν επισήμως το 1984 σε Μαχόμενο Κομμουνιστικό Κόμμα (BR-PCC) και Ένωση Μαχόμενων Κομμουνιστών (BR-PUCC). Στα μέσα της δεκαετίας του 1980 η οργάνωση είχε χάσει το λαϊκό της έρεισμα και είχε απομονωθεί από την εργατική τάξη. Το 1984 οι Κούρτσιο, Μορετι και Γιανέλι από τη φυλακή έγραψαν ανοιχτή επιστολή με τίτλο «Οι διεθνείς συνθήκες δεν επιτρέπουν τη συνέχιση του ένοπλου αγώνα». Οι μαζικές συλλήψεις από τις ιταλικές αρχές το 1989 οδήγησαν στην απενεργοποίηση της οργάνωσης, καθώς οδηγήθηκαν στη φυλακή τα περισσότερα μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών. Περίπου 200 παραμένουν μέχρι και σήμερα έγκλειστα.[6]

Αντί Επιλόγου

Από το 1969 μέχρι το 1975 πραγματοποιήθηκαν 4.334 επίσημα καταγεγραμμένες πράξεις τρομοκρατικής βίας. Απ' αυτές, το 83% αποδόθηκε αρχικά στην άκρα Αριστερά για να αποδειχτεί αργότερα ότι ήταν έργο της άκρας Δεξιάς και των συνεργατών της στον κρατικό μηχανισμό. Η Ιταλία για μια εικοσαετία περίπου ήταν αντιμέτωπη με ένα χαοτικό κλίμα, του οποίου τα χαρακτηριστικά ήταν: βομβιστικές επιθέσεις, διάβρωση αριστερών οργανώσεων, ενοχοποίηση της Αριστεράς μέσω τρομοκρατικών χτυπημάτων και συνέχων προκλήσεων.

Όλες αυτές οι ακροδεξιές τρομοκρατικές δραστηριότητες δεν κατάφεραν να προκαλέσουν και να επιβάλουν ένα δεξιό στρατιωτικό πραξικόπημα στην Ιταλία (κατά το πρότυπο της Ελλάδας το 1967, της Χιλής το 1973 και της Τουρκίας το 1971 και το 1980, όπου εφαρμόστηκε η ίδια πρακτική). Πέτυχαν όμως, να προκαλέσουν το θάνατο εκατοντάδων αθώων ανθρώπων στην Ιταλία, τον τραυματισμό και την αναπηρία πολύ περισσότερων, να δημιουργήσουν ένα γενικό κλίμα ανασφάλειας και αβεβαιότητας, και να βοηθήσουν τον πολιτικό συντηρητισμό να θεσπίσει ανεμπόδιστα μια ολόκληρη σειρά σκληρών «αντιτρομοκρατικών» νόμων που είχαν και έχουν αρνητικές επιπτώσεις στις πολιτικές ελευθερίες και τα δικαιώματα όλων των Ιταλών.

Καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του 1980 (κυρίως μετά την αποκάλυψη της ύπαρξης της μασονικής στοάς Ρ2) αποκαλύπτονταν σχέδια, προβοκατόρικες ενέργειες, βομβιστικές επιθέσεις και διπλοί πράκτορες, όλα άψογα σχεδιασμένα από τρομοκρατικές οργανώσεις, που στόχο είχαν την ενοχοποίηση της Αριστεράς και την ενίσχυση του συντηρητισμού και της αποστροφής των Ιταλών απέναντι σε οτιδήποτε έχει σχέση με την Αριστερά.

Επίσης, Τον Μάρτιο του 2001, ο στρατηγός Μαλέτι, διοικητής της Ιταλικής κρατικής υπηρεσίας πληροφοριών, δήλωσε στη δίκη μελών της Nuova Ordine (Νέα Τάξη) , για τη τοποθέτηση βόμβας στην Αγροτική Τράπεζα στο Μιλάνο ότι «η CIA, ακολουθώντας τις οδηγίες της κυβέρνησής της, επιδίωκε να δημιουργήσει έναν Ιταλικό εθνικισμό ικανό να μπλοκάρει αυτό που θεωρούσε ως “παρέκκλιση προς τα Αριστερά”, και για τον σκοπό αυτό πιθανό να έκανε χρήση της ακροδεξιάς τρομοκρατίας. Θεωρώ πως αυτό συνέβη και σε άλλες χώρες».

[1] The Ripening of time, Italy Documents of Struggle, σ.11

[2] Il secondo Biennio Rosso Italiano.L 'Autunno Caldo nelle interpretazioni di Bruno Trentin,universita degli studi di Pissa,Nicola Del Vecchio, σελ. 98

[3] 1969 Στρατηγική της Έντασης στη Ιταλία, πρακτορείο RIOTERS, <http://rioters.espivblogs.net/2009/11/03/1969-%CF%83%CF%84%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%B7%CE%B3%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%AD%CE%BD%CF%84%CE%B1%CF%83%CE%B7%CF%82-%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%B9%CF%84%CE%B1%CE%BB%CE%AF%CE%B1/>

[4] Calvi e L'Italia dei poteri occulti, Philip Willan, σελ.2-4

[5] G.Mamarella Il Partito Comunista Italiano, Vallecchi , Firenze σ.300 και σ.303

[6] Mario Moretti, Brigatte Rosse, Una Storia Italiana , σελ.108

Φωτογραφίες:

1: Επετειακή πορεία για τα 43 χρόνια απο τη βομβιστική επιθεση στην Αγροτική τραπεζα του Μιλανο (12 δεκεμβρίου 1969)

2: απεργιακή κινητοποίηση κατά τη διάρκεια των εργατικών αγώνων 1968-69

3: πρωτοσέλιδο για τη βομβιστική επιθεση στο σιδηροδρομικό σταθμο της Μπολόνια (2 Αυγούστου 1980)

4: πρωτοσελιδο για τη δολοφονία Α.Μορο